

Debuut

'Zo, interessant, en nu ligt hier uw debuut.'

De televisiepresentator schuift het boek over de tafel naar de schrijver en gaat gemakkelijk achterover zitten. De schrijver staart naar het boek. Bloedheet is het. De heetste dag van de hittegolf en dan onder die lampen. Hij weet zeker dat het zweet op z'n voorhoofd de make-up uitspoelt in dunne stroompjes. Hij stelt zich voor hoe die strepen op tv te zien zijn, net als hij ooit een keer bij zwarte piet heeft gezien. Hij ziet eruit als een witte piet met zwarte strepen. Hij schuifelt heen en weer op zijn stoel. Hij moet helemaal naar voren leunen om de presentator goed te verstaan. Onee, nou moet hij wat zeggen.

'Huh, ja!' Hij grijnst maar eens.

'Ja ik moet zeggen ik heb het in één adem uitgelezen. Een spannende moord maar je weet gelijk al in het begin dat de hoofdpersoon die gepleegd heeft en dan gaat het boek verder eigenlijk over, ja, zeg zelf maar hè, ik heb het niet geschreven.' ratelt de presentator.

'Nouja, kijk,' vluchtig kijkt de schrijver de camera in. Idioot om iets aan een camera uit te moeten leggen, 'eigenlijk is die moord niet zo spannend, maar hoe de hoofdpersoon vervolgens moet zorgen dat het niet ontdekt wordt. Want hij dacht dat hij de perfecte moord had gepleegd, maar dan blijven er steeds dingen – nouja – en die moet-ie dan oplossen. En verder moet iedereen het boek maar lezen.'

'Ha! Ja natuurlijk, we moeten ook aan de verkoopcijfers denken hè!'

Wat een afschuwelijke lach heeft die man.

'En, zeg eens, is het een autobiografische roman?' lachend kijkt de presentator hem aan. De pupillen van de schrijver verwijden zich, hij trekt z'n wenkbrauwen op.

'U bedoelt, of ik -? Nee, nou, er zitten natuurlijk wel dingen van mij in, je kan jezelf niet uitvlakken als je schrijft—'

De presentator geeft hem een vette knipoog. O, het is een grap. Misschien dat ze zijn eerste antwoord er nog uit kunnen knippen.

'Ha, neehoor, ik heb helemaal geen kelder thuis. Ik heb niet eens plaats om een lijk te verstoppem! Ha!' De schrijver schuift met twee handen zijn stoel naar achter en staat al op. Zo, die zit. En nou mag hij zeker wel naar huis. Moet hij nog een fles wijn aannemen, of bloemen? Hij hoopt het niet.

'En dan heb ik hier natuurlijk nog een bloemetje', haast de presentator zich, 'en hartelijk dank voor uw komst naar de studio.'

De schrijver knikt stijfjes. Als de uitgever hem niet had gedwongen, was hij hier nooit gekomen. Hij ontwijkt de bloemen, gooit bijna de stoel omver (dat knippen ze er dan ook maar uit) en loopt zonder om te kijken het podium af. Hij baant zich door het doolhof van gangen, grist z'n plastic tas uit de kleedkamer. Nee, hij hoeft zich niet af te schminken, hij gaat thuis wel onder de douche. Wegwezen hier.

Thuis loopt hij direct door naar de badkamer. In de spiegel ziet hij z'n gestreepte voorhoofd. Het ziet er verschrikkelijk uit. Geen zwarte strepen op een witte piet maar twee tinten huidskleur. Alsof er een schaduw van tralies op z'n gezicht valt. Shit! Hij vliegt de trap af en slaat het tapijt in de gang opzij. Dan kijkt hij naar de planken onder het tapijt. Hij plukt aan z'n kin. Het begint al te stinken in die hitte. Hij kan er natuurlijk nog een laag planken overheen timmeren, met een laag plastic ertussen. Alleen tapijt erover is niet genoeg. De vloer kan best een paar centimeter hoger. Niemand hoeft te weten dat hier een kelder onder zit, als hij het maar netjes doet.

C'line 22 december 2002